

9

Hert nije prosuo kofu vode samo po Eti i svom prvom seksualnom iskustvu već i po Žanininim planovima za budućnost. Ona je znala da je ona najznačajnija osoba u Hertovom životu, a možda i jedina. Znala je da je ona njegova porodica, da se njeno predskazanje na biciklu pre nego što se rodio ostvarilo. Ako bi ga zamolila da sam pronađe svoj put u životu, zalutao bi u ovom užurbanom, bučnom svetu. Ona pomisli kako bi svet bio nemilosrdan prema nekom ko je polomio 65% kostiju pre svoje desete godine i ko nije umeo da veže pertle do svoje dvanaeste. Zbog toga nije mogla da ga ostavi da pliva sam u okeanu života. Kad mu je bilo šesnaest godina, Žanin ga je jednom pitala da li će pre ili posle osamnaeste da potraži garsonjeru.

„Garsonjeru?“ upita on.

„Da, garsonjeru“, reče Žanin.

„Je l' garsonjera dovoljna za nas dvoje?“

Žanin je shvatila da ako Hert ne zna šta znači garsonjera posle osamnaeste, nikad neće ni moći da živi sam.

Žanin nikad neće zaboraviti taj dan s kofom. Kiša je bešumno padala. Osetila je da pada tek kad je otišla po poštu do sandučeta koje se nalazilo u prednjem dvorištu radnje.

„Odvratnog li vremena“, prošaptala je kad je ponovo utrčala u kuću.

Unutra je s nje kapalo po podu i po pismima. „Odvratnog li vremena“, ponovi ona dok je nesvesno prelistavala koverta i neotvorene ih bacala u stari papir. Tog je dana bila slobodna. Ona na stočić kraj uzglavlja spusti šolju kafe, leže na krevet i uze album sa fotografijama iz vremena kad joj je bilo sedamanest godina. Na omot je bila nalepila fotografiju sa ekskurzije u Francuskoj. Žanin se nesvesno osmehivala. Otvorila je album, ne kao album, već kao vrata ka nekoj svečanoj sali gde će sresti ljude koji su joj nekad svojim prisustvom ispunjavali život. Među svojim drugaricama je bila najjača. Nikad je nije bilo strah niti je zbog nečeg žalila. Njeni prijatelji su smatrali da je ona blokirala svoja prava osećanja kako bi delovala opako, a ona je znala kako oni razmišljaju ali se nije trudila da im objasni kako nisu u pravu. Iako se uvek smejala drugima

kad bi bili skrхани zbog nekoliko kila ljubavnog jada ili pogrešno izabrane boje bicikla, zbog čega su je dugo smatrali bezosećajnom, bila je spremna da pomogne svakom kome zatreba njena pomoć. Nije zamerala svojim prijateljima što su je zbog nekog svog problema precrtavali kao što je ona to kasnije radila s Hertovim kostima na posteru sa skeletom. Nije pripadala nekoj određenoj grupi, ali je bila rado viđena u svim grupama u školi. Tada je palila zeleno svetlo u svojim očima pa su se svi upuštali u razgovor s njom. Na genijalan način joj je polazilo za rukom da ozbiljnu diskusiju učini nebitnom i nebitan razgovor ozbiljnim. Tokom jedne od žurki poveo se razgovor o gospodinu Veltkampu, nastavniku istorije, čoveku niskog rasta i veoma pobožnom. Nakon deset minuta razgovor je sa gospodina Veltkampa prešao na istoriju Prvog svet-skog rata i Francusku revoluciju, i svako je želeo da pokaže koliko o tome zna. Žanini je veče postajalo dosadno sa gospodinom Veltkampom i gospodinom Napoleonom, i sačekavši trenutak tišine ona iznenada uzviknu:

„Zamislite da hoću da popušim gospodinu Veltkampu dok stoji, mogu li to da obavim na koljenima ili moram da legnem na pod?“

Svi prasnuše u smeh. Poteče vino i pivo, a Žanin nastavi u istom stilu. „Ljudi, ozbiljno pitam, stvarno me zanima.“

Jedan dečak iz Mastrihta, koji je bio došao kod nekog u posetu, upita Žanin koliko je visoka i nakon deset minuta joj predade crtež na kojem je ona ležala pod gospodinom Veltkampom koji je i dalje držao čas ne kapirajući da mu puši jedna od učenica. Zaori se smeh jer je dečak nacrtao gospodina Veltkampa tačno onako kako bi izgledao kad bi mu neko pušio.

„Kad bude svršio, pomisliće da ga je pecnula muva“, iznenada reče jedna stidljiva devojčica posle treće čaše piva.

Na taj način je Žanin spasla mnoge žurke i dosadne školske odmore.

U kutiji sa diplomama i starim izvodima sa računa Žanin potraži crtež s njom i gospodinom Veltkampom. Ma koliko bio gnusan, ganuo je Žanin jer se setila lepih prošlih vremena. Kiša je kuckala o prozor i prenula je iz njenih razmišljanja. Misli joj proputovaše od vremena albuma i crteža do sadašnjeg trenutka. Htede da popije gutljaj kafe ali primeti da se ohladila. Ona ode do Hertove sobe, i kad vide da ga nema, podiže dušek i ubaci pokrivač u mašinu za sušenje.

Hert nije shvatao zašto se Eti tako prepala. Pogotovu zato što je listajući po svim knjigama u biblioteci video da je Žanin bila u pravu, da žena mora dobro da ovlaži pre seksa. A on se valjano pobrinuo za to. Zbog toga je Hert verovao da je Etin odlazak bio lične prirode a

ne kofaste. Kako je to bilo njegovo prvo iskustvo, on odluči da sledeći put bude strpljiviji i da bolje pazi na temperaturu vode kako bi bio siguran da je podjednako topla kao i devojka. Ili je možda trebalo da spremi kofu unapred kako bi devojka sama mogla da je koristi ukoliko želi da se dobro ovlaži.

Zahvaljujući razmišljanju o kofi i temperaturi vode, Hert više nije razmišljao o Eti, koja je tako nestala iz njegovog života. Osećao je, međutim, da mu nije polazilo za rukom da svoj život poveže s nekim drugim. Umeo je da barata kablovima, ali ne i rečima. Hert nije voleo prometna mesta niti buku. Uznemirio bi se kad je morao da ide na neko novo mesto, ali je odlučio da je vreme da se uputi u svet izvan radnje s rabljenim stvarima. Išao je on u školu, ali to se nije brojalo. Put od škole do kuće je dobro proučio. Znao je tačno kad su se palila zelena svetla, koliko su brzo automobili tada kretali, i koliko je brzo mogao da tera bicikl a da ni sekundu ne mora da čeka ili se osvrne oko sebe. On odluči da od tog trenutka provede svakog dana po jedan sat u centru grada. Svakog dana je sedeo na klupi pokraj ortodoksno-protestantske crkve. Gledao je oko sebe i brojao crvene ili žute automobile kako bi ubio taj sat vremena. Ponekad je brojao automobile s troje vrata, ponekad s petoro. Jednom je brojao crne ženske bicikle, drugi put plave muške. Ponekad bi taj sat vreme-

na proveo prateći očima spojeve cigli na crkvi. Kad bi sat prošao, vraćao se kući.

Uvek je uredno sedeo na levom kraju dugačke klupe. Kad ga je jednom komarac ujeo za desni obraz, ugledao je devojkicu na drugoj strani klupe. Odmah je znao da je sa sela. Ne zato što je bila mišićavija od Arnolda Švarcenegera kad je 1968. stekao titulu *Mister Universe Professional* ili zato što je imala rumene obraze od oštire zime, već zbog načina na koji ga je gledala svojom velikom glavom. Kao da je po ko zna koji put gledala u restovani krompir s keljom ili raštanom koji su oni redovno jeli u radnji.

Kobi je iznutra bila zelena. Duša, srce, misli i snovi su joj bili zeleni, baš kao i mišići koje je stekla muzučići krave i kopajućići krompir. Izgledala je kao da joj je dvadeset pet, a tek je bila napunila osamnaest. Videla je jednom Herta kako sedi na klupi i nasmejala se u sebi zato što je s tim svojim zurenjem u prazno izgledao kao da je lud. Drugi put kad ga je videla, razmišljala je o razlogu koji ga je naveo da sedi na toj dugačkoj klupi, i svaki sledećići put je sve više razmišljala o njemu. Očekivala ga je na toj klupi i pitala se zašto i ona ne bi sela tamo. Svakog dana je pronalazila razlog da dođe biciklom u grad. Vozila je osamnaest kilometara da bi videla Herta. Posle dugog razmišljanja i vožnje biciklom, njeno dupe se nađe na drugoj strani klupe. Smatrala je da on treba da premosti rastojanje između

njih koje je iznosilo otprilike četiri debela dupeta, jer ona je upravo prevalila osamnaest kilometara, a to je bilo otprilike 45.000 dupeta. Ta poslednja četiri je morao sam da prevali. Kobi je sedela na klupi pre nego bi on naišao, ili je sedela kad bi on već sedeo, a ustajala je istog trenutka kad i on. On ju je primetio tek kad ga je ujeo komarac koji je možda doputovao s Kobi sa sela kako bi za nju obavio prijateljsku uslugu.